

ת"פ 15343/11/19 - מדינת ישראל נגד דוד בן דיין

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 15343-11-19 מדינת ישראל נ' בן דיין(אסיר)

בפני בעניין: כבוד השופט - ס. הנשיא ניר מישורי לב טוב מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד בן דיין (אסיר)

הנאשמים

גזר דין

1. בתאריך 19.12.19 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בביצוע עבירות התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין וניסיון גניבה לפי סעיף 384 + 25 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום הנאשם הורשע כדלקמן:

האישום הראשון

בתאריך 30.10.19 סמוך לשעה 09:36, התפרץ הנאשם לביתו של מאיר חג'ג (להלן: "המתלונן") ברחוב המגינים 19 בטבריה, באופן שפתח את חלון המטבח, נכנס דרך החלון לתוך הבית, חיטט בחפצים בסלון, נכנס לחדר השינה, הוציא מתוך ארון הבגדים של המתלונן תיק פאוץ וממנו גנב כסף מזומן בסך 5,357 דולרים, כן הוציא מהמגירה בשידה שקיות עם מטבעות כסף בסך של 1,000 ₪, הכניס הכל לתוך ציפית שהוציא מהארון ויצא עם הרכוש מהבית דרך חלון המטבח ממנו נכנס.

האישום השני

בתאריך 21.06.19 סמוך לשעה 09:14, הסיג הנאשם גבול בכוונה לעבור עבירה לבניין מגורים ברחוב הגליל 5 בטבריה, באופן שנכנס אל לובי הבניין, החליף בגדיו לבגדי אישה, עטה על ראשו פיאה נשית וניסה לגנוב אופניים שזהות בעליהם אינה ידועה למאשימה, הנאשם ראה כי גלגלי האופניים ללא אויר ולא גנב אותם לבסוף.

3. ביום 19.01.2020 ובמסגרת הבאת ראיות הצדדים לעונש, העיד המתלונן, מר חג'ג' מאיר מטעם המאשימה ובתו הקטינה של הנאשם מטעם ההגנה.

מעדות המתלונן עולה כי הוא יליד 1933 (בן כ- 87) אב ל- 4 ילדים, ניצול שואה (ת/2) המקבל קצבה. גילה על הפריצה בדיעבד, שעה שניגש למגירה לקחת כסף והבחין כי הכסף נעלם. הכסף שנגנב לא הוחזר לו. המתלונן שיתף כי אין זו הפריצה הראשונה שהוא חווה, ולכן מצבו הנפשי והפיזי לאחר הפריצה לא היה טוב. הוא היה מרותק למיטה, לא אכל ולא הרגיש טוב.

מעדותה של בת הנאשם עולה כי היא בת 16, תלמידת תיכון, מטופלת ברווחה בטבריה. לטענתה, הנאשם לא מחסיר ממשפחתו דבר, וככל הנראה פעל מתוך מצוקה כלכלית כי היא רצתה לטוס לפולין.

4. טיעונים לעונש מטעם הצדדים

טיעוני המאשימה

1. ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרשעות קודמות בעניינו של הנאשם (ת/1). לחובת הנאשם 22 הרשעות קודמות שעניינן בעבירות תקיפת קטין וגרימת חבלה על ידי אחראי, תקיפת סתם, הדחה בחקירה, התנכלות מינית לאדם, תקיפת סתם- בן זוג, העלבת עובד ציבור, איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו, תגרה, התפרצות למקום מגורים/תפילה לבצע עבירה, פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד, שבל"ר ונטישה במקום אחר, הסגת גבול פלילית, קבלת דבר במרמה וזיוף, כשההרשעה האחרונה היא משנת 2016.

2. ב"כ המאשימה טען כי כתב האישום מכיל שני אישומים ולפי הלכת ג'אבר והלכות מאוחרות יותר, אין חולק כי מדובר בשני אירועים שונים ונפרדים, ולכן יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים. בגין האירוע הראשון (התפרצות למקום מגורים וגניבה) טען למתחם עונש בין 12 חודשי מאסר ועד 26 חודשי מאסר, ובגין האירוע השני (הסגת גבול פלילית וניסיון גניבה) טען למתחם עונש החל ממספר חודשי מאסר ועד 9 חודשים.

3. בהתייחס לאירוע הראשון טען ב"כ המאשימה שהפגיעה בערכים המוגנים הינה החדירה לפרטיות של נפגע העבירה והפגיעה בכספו. על כך הוסיף ב"כ המאשימה כי הפגיעה חמורה יותר שעה שאדם הולך לסידורים ומשאיר את חפציו/כספו בביתו שהוא מבצרו ומקום מבטחו, ונכנס אדם זר לביתו וחודר לפרטיותו, למקום המהווה קודש הקודשים ומחלל אותה, וההרגשה כשאתה חוזר הביתה ומגלה שמישהו חילל את המבצר שלך וגנב רכוש, היא הרגשה קשה. המתלונן פירט בהרחבה מה קרה לו לאחר מכן, זו לא פעם ראשונה שפורצים לביתו וגונבים לו רכוש ולכן הפגיעה בערכים המוגנים שעבר הנאשם היא קשה אחת על כמה וכמה כשמדובר בנפגע עבירה שהינו ניצול שואה. בהקשר זה טען ב"כ המאשימה כי הגם שלא ידע הנאשם כי מדובר בניצול שואה היה עליו לקחת בחשבון מלוא הנתונים שמשכלל לעצמו כי תיתכן פגיעה באנשים חלשים, בבחינת עקרון הגולגולת הדקה.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, טען ב"כ המאשימה כי בתי המשפט חזרו לא אחת על כך שעבירות של התפרצות הן קשות ודרך המלך הינה מאסר מאחורי סורג ובריח, ולשיטתו על בית המשפט לנהוג כך גם במקרה שלפנינו. בהקשר זה הפנה לת.פ. 21653-01-17 (שלום ק"ש) מדינת ישראל נ' בנימין יפה (עציר), לע"פ 10-10-20892 רפאל עמוס נגד מ"י שם קבע ביהמ"ש המחוזי מתחם ענישה שנע בין 12 חודשי מאסר ועד 48 חודשי מאסר, ובית המשפט המחוזי הותיר עונש של 36 חודשי מאסר על כנו וכן לרע"פ 1020/09 אברהם זיתון נ' מדינת ישראל שם נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם עם בעיות התמכרות ושימוש בסמים כאשר לנאשם היה הסבר להתפרצויות, ובית המשפט הותיר את עונש המאסר בן 30 חודשים על כנו.

לאור האמור סבור ב"כ המאשימה כי במקרה הנדון מתחם הענישה צריך לעמוד על הרף העליון, היות והנזק שנגרם למתלונן הינו משמעותי ורב. על כך הוסיף כי לאירוע קדם תכנון מוקדם באשר הנאשם נכנס מהחלון פתח את המגירה והוציא את הכספים.

4. בהתייחס לאירוע השני, טען ב"כ המאשימה כי מדובר באירוע של ניסיון גניבה של אופנים חשמליים והסגת גבול פלילית ולשיטתו על אף שמדובר בעבירת ניסיון יש לראותה כעבירה מושלמת. לעניין הערכים המוגנים חזר על האמור כמפורט במסגרת האירוע הראשון וטען לענישה המתחילה ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר. בהקשר זה הפנה לרע"פ 4218/10 מגיד עלי נ' מדינת ישראל שם הנאשם הורשע בעבירת גניבה, גנב 2 בלוני גז ששווי כל אחד 500 ₪, ובית המשפט גזר עליו 8 חודשים.

5. ב"כ המאשימה עתר בנסיבות תיק זה למאסר בין 16 חודשים ל-40 חודשים, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. עוד הוסיף כי מדובר בנפגע עבירה מבוגר שהכסף שנגנב לא הוחזר לו והפנה לעדותו של המתלונן אשר העיד על הנזקים הרבים והפגיעה שנגרמה בו בביצוע העבירה.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש :

1. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה בעבירות המיוחסות לו והביע צער על האירועים כמפורט בכתב האישום.

2. ב"כ הנאשם הסביר כי הנאשם ביצע העבירות כמפורט בכתב האישום לאור המצוקה הכלכלית אליה נקלע ואשר הביאה אותו למעשיו. על כך הוסיף כי הנאשם הינו אב חד הורי, שמגדל את בתו בגפו, ללא עזרה מאף גורם, ומשראה שלא מצליח לספק את צרכי בתו בבי"ס ומחוץ לבית הספר, וכי בתו אינה יוצאת לפעילויות כמו נסיעה לפולין, ושלא יכול לספק לה ציוד בסיסי לבי"ס הכריעה המצוקה הכלכלית את הכף. לדבריו, אין הצדקה למעשיו של הנאשם, והנאשם מבין שהמעשה לא היה צריך להיעשות, אך יחד עם זאת לשיטת הסניגור מכאן ועד לעובדה שהמאשימה מנסה למנף את התיק "לספינת דגל" הדרך ארוכה. בהתייחס לאירוע הראשון טען ב"כ הנאשם כי מדובר בעבירת התפרצות וכך צריך להתייחס לאירוע מושא כתב האישום. הנאשם לא תכנן את זהות הבעלים של המקום, הוא לא ידע מי נמצא שם ואת עברו של המתלונן, בין אם מדובר בניצול שואה ובין אם לאו, העבירה בוצעה באופן ספונטני שלא לאחר תכנון

מוקדם. בגין עבירה זו הנאשם היה משוחרר לחלופת מעצר, לימים החלופה לא הצליחה לקיים את יעודה והנאשם מיוזמתו הסגיר עצמו. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך את הצורך בהבאת המתלונן לבית המשפט.

3. לטענת ב"כ הנאשם יש לראות את שני האישומים כמפורט בכתב האישום כאירוע עברייני אחד ולקבוע מתחם עונש אחד כעולה מהלכת ג'אבר ולא כטענת המאשימה לשני אירועים נפרדים ושני מתחמי ענישה. בהקשר זה טען כי האישום השני כמפורט בכתב האישום ארע ב-21.6.19 וגם אם ייקבעו מתחמי ענישה נפרדים, הרי בגין האישום השני המאשימה לא הגישה כתב אישום ובקשה למעצר עד השלב של האישום הראשון שהוא המאוחר יותר ובגינו הוגש כתב אישום, ולכן סבור הסניגור כי מדובר בעבירות רכוש והגם שללא סמיכות זמנים של ימים, ניתן עדיין לקבוע כי מדובר בפרקי זמן קצרים יחסית שבגינם ניתן על פי ההלכה הפסוקה לקבוע מתחם ענישה אחד שישקף את עבירות הרכוש באישום הראשון והשני, ומתוך התחשבות בעובדה שעברו הפלילי של הנאשם אינו רלוונטי לתיק, ואינו גורם משפיע ופקטור שצריך להחמיר בגינו.

4. בהתייחס להרשעותיו הקודמות של הנאשם טען בא כוחו כי עברו של הנאשם בהקשר לעבירות הרכוש אינו מכביד, מדובר בעבירות רכוש ישנות מאוד, ובשנים אחרונות לא הורשע בגין עבירות מסוג זה.

5. ב"כ הנאשם הגיש אישור מעיריית טבריה (נ/1) ממנו עולה כי הבת החלה טיפול במסגרת האגף לרווחה וקהילה (אישור מיום 03.12.2019).

6. לטענת ב"כ הנאשם העונש ההולם בנסיבות תיק זה, נע בין מספר חודשי מאסר שניתן וירוצו בעבודות שירות לבין תקופת מאסר בפועל של 4 חודשים. לטענתו, בעבירות הרכוש מנעד הענישה רחב ובית המשפט יכול להפעיל שיקול דעתו. בהקשר זה הפנה לת.פ. 33237-06-18 מדינת ישראל נ' אנטולי בליאק וכמו כן למספר פסקי דין (נ/2), מהם עולה כי בתי המשפט פסקו מאסר בעבודות שירות בגין מקרים דומים, כאשר כל מקרה נבחן לגופו.

7. ב"כ הנאשם טען כי מתחם הענישה לו עתרה המאשימה מתעלם לחלוטין מהודאת הנאשם שחסכה את הצורך בחקירה נגדית של מתלונן קשיש והעובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשיו ולא הערים קשיים על חקירתו. חזר על הטענה כי נסיבות חייו של הנאשם קשות ומורכבות, הוא מגדל בגפו נערה בת 16 על כל המשתמע מכך. על כך הוסיף כי בסופו של יום ההקלות שניתנות לנאשמים שמודים, מכים על חטא, שעה שהם מבינים שהם עשו טעות, והדבר צריך לבוא לידי ביטוי בענישה שאחרת הדבר מנוגד לרוח הפסיקה של בתי המשפט.

8. ככל שבית המשפט יקבע כי מדובר בשני אירועים נפרדים, טען ב"כ הנאשם כי בגין האישום השני, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין חודשי מאסר ספורים שניתן לשאת בעבודות שירות.

דברי הנאשם

הנאשם טען כי ברצונו להשיב לנפגע העבירה את כספו שנגנב וציין כי ייקח הלוואה על מנת לעמוד בהתחייבות זו.

5. דיון והכרעה:

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

1. גזירת דין מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא (שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין).

2. על פי הוראת סעיף 40ג לחוק העונשין, בשעה שהורשע הנאשם בגין כמה עבירות, יש לבחון תחילה האם מדובר באירועים נפרדים, וככל שבית המשפט מגיע למסקנה שהאירועים נפרדים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים בנפרד. לעומת זאת, כאשר העבירות בגין הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם ענישה הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו.

בענייננו הורשע הנאשם בביצוע עבירות התפרצות למגורים לבצע עבירה, גניבה, הסגת גבול פלילית וניסיון לגניבה.

בית המשפט העליון נדרש להכריע בשאלה מה בין "אירוע" ל"מעשה" וזאת במסגרת ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, לא פורסם (29/10/2014).

בפתח דבריו מציין כב' השופט י. דנציגר כי :

"המונח "אירוע" הינו מונח חדש שהוכנס לחוק העונשין במסגרת תיקון 113, ועל אף שניתן היה לצפות כי תיכלל בתיקון 113 הגדרה כלשהי למונח זה, הרי שהגדרה כזו לא נכללה בו. ודוק, תיקון 113 לחוק העונשין אינו מגדיר מהו "אירוע", ואף אינו קובע מהו המבחן המשפטי שעל פיו יבחין בית המשפט בין תרחיש עובדתי אחד שיוגדר כ"אירוע" לבין תרחיש עובדתי אחר שיוגדר כ"כמה אירועים". המחוקק הותיר שאלות אלה פתוחות לפרשנות"

כב' השופט י. דנציגר מאמץ שני מבחנים אשר נקבעו להגדרת "מעשה" לעניין סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי גם לעניין השאלה האם על עבירה מהווה "אירוע" בפני עצמה :

"האחד, המבחן הצורני-עובדתי, שבמסגרתו בוחנים האם ניתן להפריד בין פעולות שנעשו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, דהיינו האם מדובר בפעולה יחידה מתמשכת שלא ניתן לפצלה לתת-פעולות או שמא בשרשרת פעולות עוקבות

שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת. השני, המבחן המהותי-מוסרי, שנוהג בעיקר בעבירות הנעברות בגופו של אדם (להבדיל מעבירות רכוש), וששמסגרתו מתמקדים בנזקים שגרמה התנהגותו של העבריין לנפגעי העבירה ובאינטרס החברתי שנפגע. במסגרת מבחן זה נבחנת בין היתר - אם לא בעיקר - שאלת ריבוי הנפגעים".

כב' השופטת דפנה ברק ארז סבורה כי יש להחיל מבחן חדש בקביעת היות מעשיו של נאשם בבחינת "אירוע" אחד או מספר "אירועים". על פי מבחן זה תוכרע הסוגיה בהינתן קשר "ענייני והדוק" בין הפעולות ועל פי מבחן ניסיון החיים. לגישה, ניתן לקבוע כי מדובר ב"אירוע" אחד כאשר קיימת סמיכות זמנים בין העבירות אך גם כאשר "תהייה חלק מאותה תוכנית עבריינית" גם אם בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. כדוגמא רואה כב' השופטת דפנה ברק ארז במספר איומים כנגד עובדי ציבור על רקע אידיאולוגי משום "אירוע" אחד גם אם בוצעו על פני תקופה שכן קיים קשר הדוק ביניהם, כחלק מתוכנית עבריינית אחת.

כב' השופט ע' פוגלמן מצטרף בדעתו לכב' השופטת ברק ארז בקובעו כי :

"מצטרף אני לתפיסתה העקרונית של חברתי. אולם, אבקש להדגיש כי להשקפתי התיבה "אירוע אחד" רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת. נמצאנו למדים כי הבחינה אם העבירות השונות שביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד" היא תכליתית-פונקציונאלית".

גישת "הקשר ההדוק" אומצה בפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 5643/14 - המערער נ' המשיבה, פורסם במאגרים המשפטיים (23/06/2015), נקבע בעניינין של סדרת עבירות נשק שנעברו על פני מספר חודשים :

"יישומו של מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בעניין ג'אבר על הערעורים שלפנינו מעלה, כי למצער נכון היה לסווג חלק מן העבירות בהן הורשעו כל אחד מהמערערים כ"אירוע אחד", ויתכן שאף את כולן. בנדון דידן, מתארים כתיב האישום המתוקנים תכנית עבריינית שהתרחשה במשך כשלושה חודשים, במסגרתה ביצעו המערערים (כל אחד וחלקו הוא) עבירות שונות בנשק עבור בצע כסף. תכנית זו אמנם כללה מעשים שונים, אך אין בכך כדי להגדיר כל אחד מהם כ"אירוע" נפרד בפני עצמו, ודומה כי יש ממש בטענת המערערים כי מדובר במסכת עבריינית אחת, וכי מתקיים בין העבירות קשר ענייני ברור. יוזכר, כי חלק מן האישומים השונים מתייחסים לעבירות דומות שהתבצעו באותם ימים ובין אותם נאשמים - על כן ברי, כי לא ניתן להגדירם כאירועים שונים כפי שקבע בית משפט קמא, ולקבוע בצד כל אחד מהם מתחם ענישה נפרד"

אין מחלוקת כי הנאשם ביצע העבירות כמפורט באישום השני מיום 21.06.2019.

כאמור לעיל, במקרה שלפנינו עסקינן בביצוע עבירות רכוש (גניבה, הסגת גבול והתפרצות למקום מגורים). מדובר בעבירות אשר נפרסו על פני תקופות שונות שאין סמיכות זמנים ביניהן (האחת בוצעה באוקטובר 2019 ואילו השנייה ביוני 2019 - בהפרש של 4 חודשים). העבירות כללו מעשים שונים ביחס לקורבנות שונים ובמקומות שונים .

לאור כל האמור קובע אני כי מדובר בשני אירועים נפרדים ויש לקבוע בגין כל אחד מהאישומים מתחם עונש הולם נפרד.

יחד עם זאת כבר עתה אציין כי אין הדיון בשני אירועים במקרה זה, להבדיל מאירוע אחר, בעל נפקות של ממש לעונש הראוי בתיק זה.

השלב הראשון, קביעת מתחם העונש ההולם

האישום הראשון

עבירת הגניבה והתפרצות למקום מגורים (להלן: "האישום הראשון")

א. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצעו הנאשם נעשית בהתאם לעקרון ההלימה.

לצורך קביעת העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשיקולים שלהלן:

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע עבירה ומידת אשמו של הנאשם.

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה וממידת הפגיעה בו

במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע בעבירת ההתפרצות והגניבה הינו הגנה על קניינו של אדם, על שלומו של אדם, ועל תחושת הביטחון של הציבור. מקרים מסוג זה עלולים להסתיים אף בפגיעה פיזית באדם ולהתפתחות אלימה של האירוע, אף אם מבצע העבירה מלכתחילה כלל לא התכוון לכך. (למרבה המזל, סיכון מסוג זה לא התממש בתיק זה שעה שהמתלונן לא היה בביתו בעת האירוע).

לעניין הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור בעקבות עבירות התפרצות מסוג זה, והצורך בהתייחסות שיפוטית הולמת, יפים דברי כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 מסארוה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.1.10), אשר נאמרו אמנם במסגרת הליכי מעצר, ואולם כוחם יפה אף לסוגיית הענישה:

"... חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה".

לעניין זה יפים אף דבריו של השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה [פורסם בנבו] (31.12.08):

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר... ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה משמעותית וחמורה בערך ההגנה על הקניין. הנאשם התפרץ לדירת המתלונן בכך פתח חלון המטבח, ונכנס דרכו לבית המתלונן פנימה. הנאשם איתר רכוש, נכנס לחדר השינה, הוציא מתוך ארון הבגדים של המתלונן תיק פאוץ ואף גנב את כספו של המתלונן שהינו קשיש ניצול שואה (גנב סה"כ 5,357 דולרים כסף מזומן וכן הוציא מהמגירה בשידה שקיות עם מטבעות כסף בסך של 1,000 ₪) וזאת באמצעות חיטוט בתוך הבית לרבות בסלון ובחדר השינה של המתלונן, הכניס הכל לתוך ציפית שהוציא מהארון ויצא עם הרכוש מהבית דרך חלון המטבח ממנו נכנס. מכאן כי הפגיעה בפרטיות המתלונן, בתחושת הביטחון שלו וברכושו מצויה ברף גבוה למדי.

ב. מידת האשם ומידת הנזק

מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. לא הוכח בפניי כי הנאשם אולץ לבצע את עבירת ההתפרצות ו/או הגניבה או כי קדמה התנהגות כלשהי מצד המתלונן אשר הביאה את הנאשם לביצוע העבירות מושא כתב האישום בהן הורשע.

לצורך עמידה על מידת הנזק שנגרם למתלונן, יש לראות את נזקי הרכוש שנגרמו למתלונן בגניבת כסף מזומן בסך של 5,357 דולרים וכמו כן 1,000 ₪ במטבעות, שהינו סכום כספי ניכר ומעדות המתלונן לעונש עולה כי ניכר מאוד עבורו. אין מחלוקת כי הכסף גנב בידי הנאשם ולא הוחזר לבעליו. למתלונן שכאמור הינו קשיש, ניצול שואה (ת/2) נגרם לא רק נזק ממוני משמעותי כי אם גם נזק פיזי ממשי כעולה מעדותו של המתלונן כי לא חש בטוב, לא אכל ולא שתה, היה מרותק למיטתו וחש פחד ואימה עם גילוי דבר ההתפרצות והגניבה. עוד יש לקחת בחשבון את הנזק הפוטנציאלי לשלמות גופו של המתלונן והנזק הפוטנציאלי לנפשו של המתלונן שעבר את האירוע הטראומטי המתואר בכתב האישום וזאת בהתייחס לחיטוט הנאשם בביתו לרבות בארון חדר המתלונן.

יתרה מכך, יש בהתפרצות אדם שלחובתו הרשעות קודמות בעבירות אלימות רבות לדירה באור יום כדי לסכן שלום דרי הבית שמא יופתע הפורץ בעת ביצוע עבירה וינקוט באלימות לצורך ביצוע זממו או מנוסתו מהמקום ובעבר ארעו סיטואציות שכאלו אשר הסתיימו בפגיעה פיזית בדרי הבית.

ג. תכנון מוקדם

לא נטען במסגרת כתב האישום לתכנון מוקדם מצידו של הנאשם וגם כעולה מכתב האישום, הנאשם לא עשה שימוש

בכלי פריצה ו/או בכל אמצעי אחר הנדרש לתכנון מוקדם לביצוע העבירות כך שיוצא אני מנקודת הנחה כי התכנון המוקדם היה קצר מועד לכל היותר.

ד. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה

בטיעוני הנאשם לעונש טען כי הסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירות בגין הורשע הן מצבו הכלכלי בו נתון הנאשם ונסיבות חיים קשות שעמדו ברקע ביצוען של העבירות. נטען כי הנאשם מגדל בגפו את בתו, תמיד דאג לכל צרכיה (כך גם עולה מעדות הבת) ומשלא צלח במשימה זו בפרט בהקשר הנסיעה לפולין, נכנע ליצריו וביצע את העבירות מושא כתב האישום. עם זאת לא מצאתי בטיעוני ב"כ הנאשם, הנאשם ועדות בתו הקטינה כי חרפת רעב הניעה הנאשם בביצוע העבירה החמורה שעבר אלא קושי כלכלי המתבטא ברצון הבת לדוגמא לצאת למשלחת לפולין עם חבריה, קושי אשר אינו כה חריג למרבה הצער בנוף חברתי - כלכלי.

ה. מדיניות הענישה הראויה, בגין העבירות שבה הורשע הנאשם :

רבות נכתב בפסיקתם של בתי-המשפט על הערכים המוגנים הנפגעים בגין עבירת ההתפרצות למקום מגורים, בוודאי כאשר מתלוות לביצוע עבירות נוספות כדוגמת גניבה כמו במקרה שלפנינו. מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בגין עבירות הרכוש מן הסוג בו עסקינן, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל ממשיים מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה, קבע כב' השופט שהם ברע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014) כי:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים".

להלן מספר החלטות בנסיבות דומות או כאלו שיש בהם כדי ללמד על רף הענישה במקרה שבפני:

א. ברע"פ 659/13 אביכזר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.1.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים ובעבירות נלוות, ונדון ל-14 חודשי מאסר בפועל.

ב. ברע"פ 4309/13 בלעום נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.6.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת כניסה והתפרצות למקום מגורים וגניבה, וכן בעבירה של החזקת אביזר של נשק ותחמושת, ונגזר עליו מאסר בפועל למשך 10 חודשים.

ג. בעפ"ג (מח' מרכז- לוד) 30105-07-12 אפנסייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.10.12), נדחה ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי מועט, אשר הורשע בבית משפט השלום, בשני תיקים, בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לגנוב, היזק בזדון, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית, ונדון לעונש של 11 חודשי מאסר בפועל.

ד. בע"פ (מח' חי') 23718-12-12 איסקוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.10.13), התקבל ערעורו של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של התפרצות בצוותא למקום מגורים, גניבה ובעבירות נלוות. בית המשפט המחוזי הפחית את עונשו של הנאשם מ-15 חודשי מאסר בפועל ל-6 חודשי עבודות שירות.

ה. בת"פ (ב"ש) 50969-06-12 מדינת ישראל נ' ממיסטרוב [פורסם בנבו] (19.12.12), הורשעו הנאשמים בביצוע עבירה של כניסה למגורים לשם ביצוע עבירה, כאשר נאשם 1 הינו נעדר עבר פלילי, ואילו נאשם 2 הינו בעל עבר פלילי מכביד. נאשם 1 נדון ל-9 חודשי מאסר בפועל, ונאשם 2 נדון ל-15 חודשים.

ו. בת"פ (ת"א) 27477-06-12 מדינת ישראל נ' מסלטי [פורסם בנבו] (13.6.13), נקבע מתחם ענישה של 4 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

ז. עפ"ג (מח' מרכז-לוד) 52082-10-13 מדינת ישראל נ' עבד אלחי [פורסם בנבו] (24.12.13), קבע בית המשפט המחוזי כי המתחמים שנקבעו על ידי בית משפט השלום חורגים לקולא והיה מקום לקבוע מתחמים חמורים יותר. בית משפט השלום קבע לאירוע הראשון מתחם ענישה של מספר חודשי מאסר בפועל עד 15 חודשים, ולאירוע השני קבע מתחם ענישה של 6 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

ח. ברע"פ 4156/13 אפרים בוחניק נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (12.06.13) נדחתה בקשת רשות ערעור על חומרת העונש. במקרה זה הורשע המערער בביצוע עבירות התפרצות למקום מגורים, גניבה והחזקת סמים לצריכה עצמית. המערער הגיש ערעור על חומרת העונש והמאשימה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי קיבל ערעור המאשימה וקבע מתחם עונש הראוי הנע בין 12 חודשי מאסר ל-24 חודשים מאסר ודן את המערער ל-14 חודשי מאסר. בקשה לרשות ערעור נדחתה.

ט. בת"פ 63452-06-15 (שלום טבריה) מדינת ישראל נ' רחמני, פורסם במאגרים המשפטיים (21/4/16) קבע בית המשפט מתחם עונש הולם הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל בגין התפרצות לדירה וגניבה ודן הנאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות לעונש מאסר בן 16 חודשים. כמו כן הופעל מאסר על תנאי בן 7 חודשים במצטבר (סה"כ 23 חודשים). ערעור שהוגש על הכרעת הדין וחומרת העונש (ע"פ 38973-05-16 (מחוזי נצרת) רחמני נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (19/7/16)) נדחה תוך שבית המשפט המחוזי מאמץ מתחם העונש ההולם והעונש שהוטל על הנאשם. לציין כי במקרה זה לא כללו הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתחום הרכוש עבירות מן השנים האחרונות (העבירה לא בוצעה בנסיבות מחמירות כלשהן).

י. בע"פ 56652-11-12 פפלוב נ' מדינת ישראל (מחוזי ת"א), פורסם במאגרים המשפטיים (28/1/13) הורשע המערער בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד. המערער נדון ל-18 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש תוך הקביעה הבאה:

"נראה, על-כן, כי עבירות הרכוש הן דרך חיים עבור המערער ולא רק אפיזודה חד פעמית. בית-משפט קמא צדק, איפוא, כאשר סבר כי מתחם הענישה ההולם הוא בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בתוך המתחם לא הטיל בית-

משפט קמא את העונש המקסימלי והסתפק, כאמור, ב- 18 חודשי מאסר, ועל-כך יש למערער על מה לברך."

יא. ברע"פ 7658/18 אורן זוהר נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (1.11.18) דחה בית המשפט העליון את הבקשה לרשות ערעור בגין הטלת 9 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהורשע בעבירת התפרצות לדירת שכנו שבעניינו בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית והחל בהליך שיקומי בקובעו כי העונש חרג, גם כך, באופן משמעותי ממתחם העונש ההולם במקרים דומים וכי -

"בעבירות ההתפרצות יש חומרה יתירה לנוכח הפגיעה בפרטיותו ובערעור ביטחונו האישי של קורבן העבירה, ולא אחת עמד בית משפט זה על החומרה שבעבירה זו ועל ההלימה העונשית הראויה לנוכח כך.

יפים לענייננו דברים שנכתבו על ידי חברי א' שהם בעניין ערג' (רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 לפסק הדין (16.03.2014)):

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

אציין כי המאשימה הפנתה למתחם העונש הראוי אשר נקבע בתיק 21653-01-17 (שלום ק"ש) מדינת ישראל נ' בנימין יפה אך במקרה זה בוצעה עבירת ההתפרצות תוך שהנאשם שוהה בתנאי מעצר בית בתיק אחר.

ב"כ הנאשם הפנה לרשימת פסקי דין מהם ביקש לקבוע כי מתחם העונש הראוי הנע ממאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר בפועל (נ/2) אך מקרים אלו אינם דומים וזהים לנסיבות הרלוונטיות בתיק שלפנינו באשר לחובת הנאשם בענייננו הרשעות קודמות למכביר ואילו גזרי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם דנים בנאשמים ללא הרשעות קודמות (ראה ת.פ. 20778-11-12 מדינת ישראל נ' אחמד נתשה ואח' וגם ת.פ. 60204-01-16), ובנוסף בעפ"ג 19084-11-16 סמרה נ' מדינת ישראל מדובר בנאשם אשר השיב את מה שגנב בעוד שבמקרה שלפנינו הנאשם לא השיב את הכסף שגנב מנאשם קשיש, שורד שואה.

ז. מצבו הכלכלי של הנאשם

על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונש הקנס, קיימת אינדווידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

ב"כ הנאשם והנאשם לא הציגו אסמכתאות המעידות על חובות חריגים שחב הנאשם, למעט טענתם כי הנאשם מגדל את ביתו בגפו וכי מצבו הכלכלי אינו טוב. מכאן יוצא אני מנקודת הנחה כי מצבו הכלכלי של הנאשם אינו שפיר אך נוכח הטענה כי העבירות בוצעו על רקע אי יכולת הנאשם לממן יציאת בתו למשלחת לפולין הרי שאין מדובר בעבירות שבוצעו על רקע חרפת רעב.

ח. נוכח האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), הינו החל מ-12 חודשי מאסר בפועל ועד ל-24 חודשים וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה, קנס כספי שינוע בין 1000 ₪ ל 5000 ₪ ופיצוי המתלונן בהתאם לנזקיו.

האישום השני

הסגת גבול פלילית וניסיון לגניבה (להלן: "האישום השני")

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה וממידת הפגיעה בו

במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע בעבירת הסגת הגבול והניסיון לגניבה הינו הגנה על קניינו של אדם ושמירה על פרטיותו ותחום מחייתו.

הפגיעה במקרה זה בערך המוגן מצויה ברף בינוני שעה שהנאשם לא הסיג גבול לביתו של אדם אלא לשטח ציבורי בבניין מגורים ולא השלים ביצוע העבירה לאור פגם באופניים אותם ביקש ליטול ולשאת לצורך שלילת קבע מבעליהן.

ב. מידת האשם ומידת הנזק

מידת האשם של הנאשם הינה מלאה. לא הוכח בפניי כי הנאשם אולץ או שודל לבצע את עבירת ניסיון הגניבה והסגת הגבול באישום השני.

לצורך בחינת מידת הנזק שנגרם למתלוננים, נתתי דעתי לכך כי האופניים לא נגנבו עקב פגם שנפל בהם ומאידך גיסא הנזק הפוטנציאלי בגניבת אופניים חשמליים אשר מחירם עשוי להאמיר כדי מספר אלפי שקלים הינו בלתי מבוטל.

ג. תכנון מוקדם

מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם פעל תוך תכנון מוקדם וברמת תחכום גבוהה ונועזות שעה שעטה על גופו בגדי אישה ופיאה נשית והכל במטרה להסוות עצמו לבל ייתפס גונב במקום.

ד. מדיניות הענישה הראויה, בגין העבירות בהן הורשע הנאשם :

להלן מספר החלטות בנסיבות דומות או כאלו שיש בהם כדי ללמוד על רף הענישה במקרה שבפני:

א. בת"פ 19978-07-15 מדינת ישראל נ' גרובי (שלום י"ם), פורסם במאגרים המשפטיים (26/11/15) נדון הנאשם בגין סדרת עבירות של גניבת ארנקים משהים בבית חולים, עשיית שימוש בכרטיסי חיוב ומשיכת ₪ 13,000 בכרטיס כספומט גנוב. לנאשם עבר פלילי מכביד הכולל עשרות עבירות רכוש ומאסר מותנה. בית המשפט השית על הנאשם עונש כולל של 32 חודשי מאסר בפועל.

ב. בת.פ ת"פ 25186-08-13 (שלום ת"א) מדינת ישראל נ' קנטורוביץ, פורסם במאגרים המשפטיים, 10/11/15 הנאשם נדון בגין ביצוע עבירות רכוש בכך שנכנס לבתי עסק, וגנב בקבוקי משקה משכר. בית המשפט הורה על הטלת עונש בן 5 חודשי מאסר, הפעלת מאסר מותנה בן 8 חודשים שירוצה בחופף למאסר שהוטל על הנאשם כך שסה"כ תקופת המאסר 8 חודשים.

ג. בת"פ (רמלה) 45092-04-14 - מדינת ישראל נ' יהודה פרץ, פורסם במאגרים המשפטיים, (27/05/2015) נדון הנאשם בגין שני אירועים של גניבה בידי מורשה - גניבת רכוש מגופות נפטרים אשר היו בטיפול ל - 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות.

ד. בת"פ (ירושלים) 21529-11-14 - מדינת ישראל נ' עמאד גאבר, פורסם במאגרים המשפטיים (08/03/2015) נדון הנאשם בגין מספר גניבות של מכשירי טלפון ניידים בבית החולים לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

ז. מצבו הכלכלי של הנאשם

ר' התייחסות בדיון אשר נערך בנושא במסגרת האישום הראשון.

ח. נוכח האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג') בגין האישום השני הינו החל ממאסר על תנאי ועד ל-6 חודשי מאסר אשר יכול וישא הנאשם בעבודות שירות וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה, קנס כספי שינוע בין 1000 ₪ ל - 5000 ₪ ופיצוי המתלוננים בסכום זהה.

השלב השני - סטייה ממתחם העונש ההולם :

בעניינו של הנאשם לא הוגשה כל המלצה טיפולית או שיקומית משלא ביקש לקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו ומכאן כי אין מקום לשקול סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

עם זאת ולאור העובדה כי בשנים האחרונות לא עבר הנאשם עבירות רכוש, הודאתו בהזדמנות ראשונה ומתחם העונש שהינו רחב דיו לא מצאתי מקום לסטות לחומרא ממתחם העונש ההולם.

קביעת העונש הראוי :

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לצורך גזירת דינו של הנאשם שבפני נתתי את הדעת לנסיבות הבאות:

א. פגיעת העונש בנאשם - אין מחלוקת כי עונש מאסר בפועל עלול לפגוע בנאשם ואף לדרדרו עוד יותר לחיק העבריינות. כמו כן נתתי דעתי לפגיעה הצפויה בבתו הקטינה של הנאשם (16) המטופלת על ידו. עם זאת ונוכח שלושה מאסרים קודמים שריצה הנאשם, לרבות מאסר ממושך בן 12 חודשים אשר ריצה בשנת 2016 בגין תקיפתה של בתו לא מצאתי כי פגיעתו של עונש המאסר בנאשם חמורה כפגיעת עונש מאסר המוטל על מי שטרם ריצה עונש מאסר בחייו.

ב. עברו הפלילי של הנאשם - לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד. הגם שעברו הפלילי בביצוע עבירות רכוש דומות ואחרות (התפרצות לדירה, שבל"ר, גניבות והסגת גבול) הינו ישן למדי, ניכר מ-22 הרשעותיו הקודמות של הנאשם, עיקרן בביצוע עבירות אלימות רבות לרבות עבירת מין, כי הנאשם הפך דרך העבריינות לדרך חיים, במסגרתה אינו מכבד את הוראות החוק וניכר מהחמרת העונשים נגדו והעבירות שעבר בשנים האחרונות כי חלה הסלמה בהתנהגותו העבריינית ונראה כי העבירות מושא תיק זה הינן עוד שלב בהסלמה, היעדר רתיעה זו של הנאשם מפני החוק ורשויות אכיפת החוק והיעדר כיבוד זכויותיו של הזולת.

ג. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר והביע חרטה בפני בית המשפט על מעשיו. החיסכון בהודאת הנאשם מתבטא גם באי מתן עדות מטעם המתלונן הקשיש והעמדתו בחקירה נגדית אשר הייתה מקשה עליו ומרעה את מצבו.

ד. שיקול הרתעת היחיד :

מעברו הפלילי בתחום עבירות הרכוש והאלימות עולה כי הנאשם בחר בדרך העבריינות כדרך חיים. גם אם נאמר כי נסיבות חייו המשפחתיות והכלכליות הובילו אותו בדרך בה הלך הרי שהסיכון הנשקף מהנאשם בשלב זה כלפי הציבור הרחב הינו גבוה שעה שמאסרים קודמים לא הרתיעוהו ודי להצביע על הרשעותיו בתחום האלימות כדי לשוות לעיני רוחנו הסיכון שבהתפרצות נאשם שכזה לבית בשעות היום (09:36 בבוקר) שעה שיכול היה להיתקל במתלונן הקשיש ולגרום לו לנזק בלתי הפיך. עוד מעידות חלק מהרשעותיו הקודמות בתחום עבירות האלימות כנגד קטין, ההתנכלות המינית ועבירת ההתפרצות הנוכחית כי הנאשם אינו מהסס לפגוע באנשים תמימים ומוחלשים.

ה. שיקול הרתעת הרבים :

על העונש שיוטל על הנאשם להרתיע גם ציבור העבריינים בכח ובפועל העלולים לבצע עבירות דומות באשר אין מדובר בעבירות מתוחכמות, לעיתים אינן דורשות תחכום או תכנון מוקדם ארוך טווח אך פגיעתם בציבור הרחב קשה. קל וחומר הצורך להרתיע ציבור העבריינים בכח ובפועל מביצוע עבירות התפרצות לדירות בהן מתגוררים קשישים.

בבחינת העונש הראוי במקרה זה מצאתי כי יש למקמו ברף הבינוני של מתחמי העונש הולם שהינם רחבים למדי, בדגש על עבירת ההתפרצות לדירת מגורים וגניבה. זאת נוכח הפגיעה הממשית מחד גיסא בערך המוגן, שווי הרכוש שנגנב ולא הוחזר עד היום לידי המתלונן, גילו המופלג של המתלונן, הנזק הממוני, הנפשי והרפואי שנגרם למתלונן על פי עדותו, עברו הפלילי המכביד של הנאשם בעבירות אלימות ועברו הישן בעבירות דומות והעונשים שהושטו אשר לא הרתיעו הנאשם, הסיכון הממשי הנשקף מהנאשם לאור העבירות שביצע והיעדר המלצה טיפולית בעניינו ולכך אוסיף התחכום והתעוזה בה פעל במסגרת האישום השני.

במסגרת קביעת רכיב המאסר נתתי דעתי מאידך גיסא למניע הכספי והמצוקה המשפחתית לה נקלע הנאשם המטופל בביתו הקטינה בת ה - 16 אך גם לעובדה כי לא חרפת רעב פקדה את המשפחה אלא היעדר יכולת לממן פעילויות הבת כגון יציאה עם חבריה למשפחת לפולין. כמו כן שקלתי לקולא הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, חסכון בזמן שיפוטי ואי העדת המתלונן הקשיש וחקירתו הנגדית והיעדר הרשעות קודמות בעבירות רכוש מן העת האחרונה.

לעניין רכיב הפיצוי המבוקש בטיעוני המאשימה וקשייו הכלכליים של הנאשם אפנה להלכה הרלוונטית לעניין הטלת פיצויים וגובהם הקובעת כי אין גובה הפיצוי נגזר או מושפע ממצבו הכלכלי של הנאשם ור' קביעת בית המשפט העליון בע"פ 5761/05 - וחידי מג'דלאוי נ' מדינת ישראל ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (24/07/2006) :

"(2) לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה"

ור' לעניין זה קביעת בית המשפט העליון בתיק 3311/17 קשוע נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (12/6/17) :

"עוד יש להזכיר כי, ככלל, יכולותיו הכלכליות של הנאשם לא אמורות להילקח בחשבון לצורך קביעת שיעור הפיצוי הראוי (עניין בן פורת; ע"פ 1287/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.8.2015)). לא למותר הוא לציין, כי למבקש שמורה הזכות לפנות אל המרכז לגביית קנסות, בבקשה לדחיית מועדי התשלום או לפריסה נוספת של סכומי הפיצויים, בהתאם להוראת סעיף 5 לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995."

בהטלת הרכיב הכספי נתתי דעתי כי הרכוש הגנוב לא נתפס ולא הוחזר בידי הנאשם לידי המתלונן הקשיש וכי הנזק שנגרם למתלונן הקשיש, שורד השואה, אינו רק נזק ממוני כי אם הפגיעה הקשה בפרטיותו, בתחושת הביטחון שנפגעה ואף במצבו הנפשי והרפואי לאחר אירוע ההתפרצות והגניבה.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים. מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו מיום 31.10.19 עד 4.11.19 וכן מיום 13.11.19 ועד היום.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון או הסגת גבול פלילית ולמעט עבירת החזקת רכוש חשוד כגנוב ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.
- ד. הנאשם יתן התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי אחד הסעיפים בהם הורשע משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 5,000 ש"ח; אם לא ייתן הנאשם ההתחייבות יאסר למשך 30 ימים וזאת במצטבר לכל עונש מאסר שהוטל על הנאשם בתיק זה.
- ה. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן, מר מאיר חג'ג ת.ז 071951016 על סך של 22,000 ₪ .
סכום הפיצוי ישולם ב - 22 תשלומים חודשיים ושווים החל מיום 01.06.20 ובכל 1 לחודש.
הפיצוי יופקד במזומן בקופת בית המשפט במועדים לעיל שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

בשולי החלטתי אני מורה כי המזכירות תעביר העתק גזר הדין לעיון לשכת הרווחה בעיריית טבריה לצורך המשך טיפול רווחתי במשפחת הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, י"ד שבט תש"פ, 09 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.